

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1911

ΑΡΙΘ.

Ο ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Ίδρυτής Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

9 ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ (Σταά Πάππου)

ΤΗΛΕΦ. 26-924

Απόκομμα

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Χρονολογία

3. ΜΑΙ 1946

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΔΑΥΪΔ ΚΑΙ ΓΟΛΙΑΘ

Τίποτε δέν προκαλεί ένα τόσο γνήσιο και αυθόρμητο ένθουσιασμό όσο ή νίκη του μικρού έναντι του μεγάλου, του άσπλου και άδύνατου έναντι του θωρακισμένου και του ισχυρού. Αυτό τό ανέκαλυψε πρώτος ο βασιλεύς του Ίσραήλ, ο ΔαυΪδ, ο οποίος ενώ έχει στο ενεργητικό του άμέτρητες νίκες, ενώ έδημιούργησε ένα λαμπρότατο βασίλειο, κατέλαβε την Ίερουσαλήμ, την έφτιαξε πρωτεύουσα, διεκρίθη ως στρατηγός, ως κυβερνήτης και ακόμα και ως προφήτης, έμεινε τελικά άθάνατος και δοξασμένος, κυρίως γιατί τό έβαλε με τον Γολιάθ, — παρά πάσαν λογικήν και φρονιμάδα — και διέλυσε τον γίγαντα με μιá πετρίτσα. Γι' αυτό και μόνο γι' αυτό έγινε θρόλος, έγινε μαρμαρένιο και μπρούτζινο άγαλμα, έγινε σύμβολο και θέμα άνεγάντλητο, ενώ μεγάλοι βασιληάδες, φρόνιμοι και λογικοί, κοιμούνται λησμονημένοι.

Πρώτος λοιπόν έπωφελήθη ο ΔαυΪδ και τελευταίος ο Στέλιος Κυριακίδης. Χαλάει ο κόσμος γύρω του στην ΊΑμερική. Οι «Τάιμς της Νέας Υόρκης» σοβαρή και συγκρατημένη έφημερίδα με δύομιση εκατομμύρια φύλλα ήμερησία κυκλοφορία, έβγαλε παράρτημα με όλοσέλιδο τίτλο και πελώρια φωτογραφία του δαφνοστεφανωμένου νικητού. Οι άλλες, οι λιγώτερο «συγκρατημένες» κυριολεκτικά παραληρούν από ένθουσιασμό.

Γιατί; Θα μπορούσε κανείς να ρωτήσει. Έγινε ένα άθλητικό άγώνισμα στο όποιον έλαβαν μέρος εκατόν δέκα έξη άθληταί... Ένας άπ' αυτούς δέν έπρεπε πάντως να κερδησει; Γιατί τέτοιος πάταγος; Γιατί είναι ή ίδια παλιά ιστορία. Από την μιá πλευρά έχομε εκατόν δέκα πέντε δόρειους άθλητάς, ψηλούς, γερούς, ξανθούς, διαλεγμένους ανάμεσα στα εκατομμύρια νέα και στερεά κορμιá της ΊΑμερικής, έχομε Καναδούς, Αυστραλούς, τον «Ταρζάν» Μπράουν της Νοτίου ΊΑφρικής. Και από την άλλη τον νικητή τους, αυτόν που έσπειρε τους όγδοήντα τρεις γίγαντα στον μακρύ δρόμο, και τερμάτισε πρώτος από τους ύπολοίπους τριάντα τρεις, έναν άδύνατο, νευρικό, μαυριδερό σγουρομάλλη Έλληνα τριάντα έξη χρονών.

Ο Κέλλυ, ο άθλητής - γίγας, ο όποιος έθεωρείτο σχεδόν ως τό τέλος. Ο ίδιος όμολογεί ότι δέν είχε καμμιάν άνησυχία. Έγνώριζε τον δρόμο, ήταν καλά προπονημένος, είχε νικήσει τους τρεις προηγούμενους Μαρθάνας της Βοστώνης και σ' αυτόν δέν έβλεπε κανένα επικίνδυνον έχθρό. Θα ήθελα να βρισκόμουν εκεί πρós τό τέλος της μάχης — τρία μίλλια πριν από τό τέρμα — όταν ξαφνικά ο δικός μας μικρόσωμος δρομεύς άρχισε να τον πλησιάζει, να τον σφίγγει, να τον ξεπερνά... Γύρω στο δρόμο τό πλήθος άρχισε να φωνάζει: «Τρέξε Κέλλυ! Τρέξε, έρχεται ο Έλληνας... Τρέξε Κέλλυ..!»

Έτρεξε ο Κέλλυ όσο μπορούσε, άλλ' ο άπίθανος αντίπαλος, ο ισχνός, ο πειναλός, ο «καλαμποδόραρος», όπως τον βάφτισαν εκεί, είχε φορέσει άθέατα φτερά και άνθρωπος στον κόσμο δέν τον έβφανε.

«Έτρεξα για τα παιδιά μου», τηλεγράφησε άργότερα ο Στέλιος Κυριακίδης, μεθυσμένος από χαρά. «Έτρεξε για την πατρίδα του και για την σημαία που έβλεπε σαν δράμα μπροστά στα μάτια του.» Έγραψαν οι ΊΑμερικανοί ρεπόρτερς άκράτητοι από ένθουσιασμό.

Έγώ, τι να σάς πώ, πιστεύω απλά ότι έτρεξε όπως έτρεξε γιατί είχε μέσα του τό θαυμασίο ελληνικό δαιμόνιο, τό παράλογο, θερραλέο, άπερίγραπτο πείσιμα, που ζυπνάει μέσα στα βάθη της ψυχής και δίνει υπεράνθρωπες δυνατότητες στα μικρά και στους γέρους, στις γυναίκες, στα άδύνατα παιδιά. Και τό κατάλαβαν εκεί κάτω και έχουν δίκη να τον θαυμάζουν τον ώχρο, γελαστό Στέλιο. Γιατί δέν τους έδειξε μονάχα μιá άθλητική νίκη; Τους έδειξε μιá μικρή όδοι, από την συνταγή που μεταχειρίζονται οι Έλληνες στην ώρα της άνάγκης, όταν έμφανισθή ο Γολιάθ...